

niet zelden geantwoord. En dat veelal met omlaaggetrokken mondhoeken. Enkelen waren er wel, die 't Hoogland hartelijk gunden, zich oprecht verheugden in dezen nabloei van zijn bestaan — milden en mensche-lijken, en die van zijn boeken genoten hadden — velen méér die met diep-doordachte afkeuring, alleredelste verontwaardiging, hun wenkbrauwen samentrokken of hun hoofd schudden. Jaloersch was natuurlijk niemand. Daarentegen betuigden vooral de vrouwen zich van een brandende benieuwdheid en verlangen het jonge vrouwtje te ontmoeten, haar en Hoogland eens te zamen waar te nemen vooral. Ze gaven zich daarbij niet veel rekenschap van wat hen in dat schouwspel eigenlijk aantrok; ziën wilden ze eenvoudig, een indruk krijgen — hun al vooraf gereedgemaakte opinies genoeglijk bevestigd krijgen.

En zoo kostte het, in het eerste jaar van hun huwelijk, Huib en Pauline moeite en hoofdbreken genoeg, en listigheid en leugentjes, om de vrijheid en de intimiteit van hun samenleven te bewaken. En nog lukte dit niet altijd. Zij werden links en rechts uitgevraagd en ontvingen talrijke bezoeken. Maar zij verweerden zich hardnekkig. Pauline vooral kon met een vriendelijk-ernstige stem en innemende oogtinteling zoo onweersprekelijk verzekeren: Huib helaas had weer heelemaal geen tijd dezer dagen, 't speet hem verschrikkelijk . . . , dat alleen de zeer onbescheidenen en hardnekkigen zich verstoutten nog aan te dringen. Die werden dan heimelijk uitgelachen, met vage beloften gepaaid — voortaan nog zorgvuldiger vermeden.

Natuurlijk er werden uitzonderingen gemaakt. Bij de Ten Doescate's op hun dorp aan 't Gein, brachten de pas getrouwd en een stralend laat-zomerschen, een onvergetelijken dag door. Dag vol vreugde, onuiterlijk, van stille, maar doordringende bewogenheid. De zon om zijn witbehaarde openluchtshoofd, als in een nimbus van goedheid, kwam de oude schilder Pauline tegemoet, kuste eerbiedig en teer haar blanke voorhoofd, drukte lang en met stille schokjes haar hand, terwijl zij stonden oog-in-oog — 't was of hij haar huldigen en danken wilde voor een hem persoonlijk en met zoo innig begrip bewezen dienst: „Je bent net zooals ik je me had voorgesteld. Alleen nóg mooier. Wat een geluksvogel toch die Huib, hè? Maar stil, stil . . . ” En fluisterend, dicht bij Paulines oor: „Wees maar gerust hoor. Hij is het wel waard.” Verder praatte hij maar zoowat, over zijn bloemen en zijn schilderijen, over oude boeken, die hij weer eens herlezen, een vreemd vogelnestje, dat hij ontdekt en bestudeerd had, over het licht hier buiten, dat je toch zulke fatale poetsen bakken kon, en over de boomen aan het Gein, die de wonderbaarlijkste boomen van de wereld waren — maar dat allemaal zóó, dat Pauline er voortdurend in voelde, hoeveel hij hield van Huib, hoe door-en-door vertrouwelijk hij met hem was en hoe blij ook met haar. En mevrouw, door haar wiebe-